

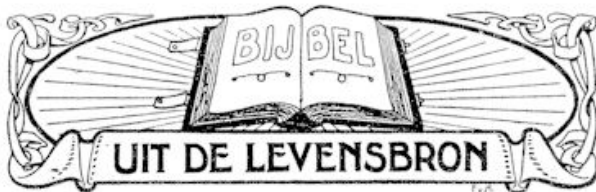
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ. REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

HEENGAAN EN BLIJVEN.

Als nu de jongeling dit woord hoorde, ging hij bedroefd heen; want hij had vele goederen. Matth. 19:22.

Wij moeten, willen wij de geschiedenis van den rijken jongeling verstaan, bedenken, dat het hem met zijn gaan naar Jezus ernst was.

Hij was niet de eerste de beste. Zoo jong nog, had men hem de waardigheid van overste der synagoge waardig gekeurd. Hij was geacht, in aanzien, rijk. Op zijn leven viel niets te zeggen. Als hij verklaart, dat hij „al deze dingen” van zijn jonkheid af heeft onderhouden, is hij, hoewel ten onrechte, daar hij de diepere beteekenis van 's Heeren wet niet blijkt te verstaan, toch in gemoede overtuigd, dat hij in waarheid zoo spreken kan.

Toch, hoeveel ernst hij ook gemaakt heeft met zijn leven en met zijn dienen van God, hij voelt, dat hem iets ontbreekt. En daarom gaat hij naar Jezus. Dat gaan van hem was een daad. Stel u voor, zoo'n rijke, geachte, voornamelijk jongeling, een overste, schaamt zich niet, om naar den armen Rabbi te gaan, naar den profeet van Nazareth, die bij schriftgeleerden en Farizeërs toch niet in hooge achting stond.

't Is dezen jongeling ernst met zijn vraag: Goede Meester, wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?

Wij, in onzen tijd, moeten werkelijk niet uit de

hoogte op dezen jongeling neerzien. Want, helaas, velen ook der jongeren, vragen niet meer naar het eeuwige leven, denken er zelfs niet aan, dat het op een eeuwigheid aangaat. Ze vragen alleen naar dit tijdelijk leven en naar een goed bestaan en naar ruime verdiensten en naar veel genot.

Deze rijke jongeling vraagt. En hij vraagt aan Hem, die op alle vragen een antwoord heeft. Deden wij dat maar altijd. Gingen wij maar steeds met de nooden onzer ziel tot den goeden Meester, tot Jezus, den Zone Gods. Helaas, wij doen vaak zoo anders. Als er dan nog eens vragen in ons opkomen, wenden we ons dáárheen, waar we niet moeten zijn. We doen die vragen aan verkeerde vriendinnen, aan slechte raadgeefsters. En 't liefst willen we er zelf nog maar mee klaar komen. Maar we moeten doen, zooals de rijke jongeling deed. We moeten naar Jezus toe.

* * *

Nu weten wij, hoe het met dien rijken jongeling is gegaan. We kennen het gesprek, dat hij met Jezus gehouden heeft. En we weten ook, dat Jezus hem ten slotte voor een moeilijke keuze plaatst. „Zoo gij wilt volmaakt zijn, ga henen, verkoop wat gij hebt en geef het den armen, en gij zult eenen schat hebben in den hemel; en kom herwaarts volg mij.”

Wij zullen goed doen, als we acht slaan op de ernstige roepstem, die uit heel deze geschiedenis tot ons komt. Nu spreken we echter alleen over het heengaan van den rijken jongeling.

Hij ging bedroefd heen, want hij had vele goederen.

We zijn gewoon, om heel toegevend voor den rijken jongeling te zijn. Wij zeggen: hij meende het

toch wel ernstig. Maar als we dan ten slotte lezen, dat hij heengaat, dan wordt het, al zeggen we het niet, toch wel een weinig anders en (o ons arglistig hart) dan stellen we ons zelf toch wel eens boven hem, omdat wij niet zoo beslist hebben gezegd, dat wij van Jezus heen gingen.

Merk nu in de eerste plaats op, dat Jezus niets bijzonders van den rijken jongeling vraagt. De voorstelling, alsof de eisch van Jezus zoo iets buitengewoons zou zijn geweest, is verkeerd. Neen, de Heiland vraagt niet aan ons allen, dat we al het goed, dat we op deze wereld ontvangen, zouden opgeven, maar Hij vraagt ons toch allen een offer. Daar kan niemand tot Hem komen zonder het brengen van een offer. En dat offer vraagt de Heiland ons wel niet met een hoorbare stem, maar Hij vraagt het toch. Hij eischt, dat wij Hem zullen liefhebben boven alles. En dat moeten wij ook *b e w i j z e n*. Vandaar, dat de Heiland ons een offer vraagt. Wat Hij van u vraagt? Ik weet het niet, maar Hij zal het u wel zeggen door uw levensomstandigheden heen. Misschien vraagt Hij wel, dat gij uw vriend voor Hem zult opgeven, of een vriendin, of een voordeelige positie. Maar, wat Hij ook vraagt, het is altijd datgene, wat u ten afgod werd.

Die rijke jongeling had ook een afgod, dat was zijn goed. En dáárom wil de Heiland, dat hij er afstand van zal doen. Indien hij dit niet wil, dan zal het voor hem een onmogelijkheid zijn Jezus te volgen. En als wij van *o n z e n* afgod geen afstand willen doen, kunnen wij het evenmin.

Wat een gewichtig oogenblik voor dien jongeling, toen de Heiland hem voor de keus stelde. Hij meende 't zoo ernstig, en hij zou veel willen doen, om het eeuwige leven deelachtig te worden. In zijn ernst is hij velen van ons ten voorbeeld.

Helaas, hij koos voor zijn afgod.

* * *

Maar zie nu ook, dat de rijke jongeling de eisch van den Heiland ernstig neemt. Hij kiest verkeerd, want hij kiest voor zijn afgod, maar als hij van Jezus heengaat, is het met droefheid in 't hart. Dat heengaan valt hem niet gemakkelijk. En als de Heiland maar een andere eisch had gesteld, een deel van zijn goed had gevraagd, hij zou wel gebleven zijn.

Zelfs uit zijn heengaan spreekt zijn ernst. En laat ons dit nu verstaan. Want zoovelen in onzen tijd, die, schijnbaar, niet tot een beslissende keuze komen. Zoo oppervlakkig schijnt het wel, of ze voor Jezus gekozen hebben. Ze leiden geen goddeloos leven, ze willen voor den Naam en de zaak des Heeren ook nog wel iets geven, hun plaats is onder het volk des Heeren.

Dan komt de Heiland met zijn eisch: uw afgod. En wat doen dan zulke menschen? Ze gaan, ook alweer schijnbaar, niet van Jezus heen. Ze trachten nog in Zijn nabijheid te blijven. En ze zouden zeer verontwaardigd zijn, als iemand hun zou durven zeggen, dat ze geen deel aan Jezus hadden. Maar ze doen, alsof Jezus nog nooit iets geëischt had en ze houden hun afgod ook vast.

Zulke menschen maken er geen ernst van. Want, werkelijk, zoo kàn het niet. Een van beide moet opgegeven worden, Jezus of de dienst der zonde. De eisch van den Heiland moet ingewilligd en zoo niet, dan moet ook niet gedaan worden, alsof toch voor Hem gekozen werd.

Neen, dat kàn niet, al zouden we dat willen. In werkelijkheid is het ook niet zoo. In werkelijkheid hebben wij, als we zóó doen, al met Jezus gebroken. We hebben voor de zonde gekozen, voor onzen afgod.

Maar zie nu den rijken jongeling. Hij doet anders. Hij is in eik geval eerlijk. Hij wil zijn goederen niet verkoopen, om de opbrengst daarvan aan de armen te geven, goed, maar nu doet hij ook niet, of hij toch eigenlijk voor Jezus koos.

Hij gaat heen, bedroefd, maar hij gaat toch heen. En voor alle halfslachtigen, die niet voor Jezus willen kiezen en die toch maar aarzelend blijven staan, om te doen, alsof ze bij Hem hooren, is deze jongeling ten beschamend voorbeeld. Want zij hebben in Jezus' nabijheid niets te zoeken. 't Is hun plicht, er nu ook maar openlijk voor uit te komen, dat ze kozen tegen Jezus en voor de zonde. Waarom zouden ze niet eerlijk zijn? En waarom willen ze in *n a a m* volgers van Jezus genoemd worden, terwijl hun hart verre van Hem is?

* * *

De rijke jongeling gaat bedroefd heen. Ach, die droefheid kan hem niet baten. De droefheid naar de wereld werkt den dood. Maar de droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekeering.

Nu laat de Heere ons door de geschiedenis van den rijken jongeling waarschuwen. En door middel van die geschiedenis plaatst hij ons allen voor de keuze.

Wat wilt gij nu? Gij *m o e t* kiezen. O, doe de goede keuze, die u nooit zal berouwen. Geef alles ten offer, wat de Heere ten offer vraagt. En denk niet, dat dit offer u arm zal maken. Gij zult nog nooit zoo rijk geweest zijn, als ge *dàn* zijt, als ge de eisch des Heeren inwilligt. Want dan bezit gij Hem in leven en in sterven beide.

Maak ernst met die keuze. Doe niet steeds, alsof gij morgen en overmorgen ook nog wel zoudt kunnen kiezen. Kies niet voor de zonde, om dan toch schijnbaar bij Jezus te blijven.

Ziet gij den rijken jongeling bedroefd heengaan? En zoudt ge in zijn plaats willen zijn? Neen? Maar waarom u dan niet tot den Heiland gewend. Hij vraagt nog steeds aan u en aan mij, of we Hem niet zouden willen volgen. O, laat ons dan tot Hem gaan, Zijn smaadheid dragend, en dan, als wij Hem ten offer brachten, wat Hij van ons vroeg, wordt ons dit volgen van Jezus zaligheid. Want Hij moge dan van ons vele goederen gevraagd hebben, Hij gaat ons voor langs den weg naar de hemelsche zaligheid en daar zal Hij ons schenken de eeuwige goederen, die daarboven voor ons gereed zijn.

K.

HOOFDSTUK X.

Na 't vertrek van Hans Jonkers vond Rie niet dadelijk opnieuw een patient, die in dezelfde mate haar belangstelling had. Het bleven voor haar komenden en gaanden; gevallen, die haar meer of minder interesseerden, in meer of mindere mate haar meegevoel wekten, maar tot een uitwisseling van gedachten als tusschen haar en den jongen geleerde, kwam het niet.

En wanneer ze vrij had, kwelde haar aldoor 't gemis aan Wim en Bertha, die nu in Rotterdam woonden. Oom en tante waren gestorven. Rie had nog wel enkele oppervlakkige kennissen in de stad, maar onder hen was niemand, met wie ze zich vertrouwelijk voelde.

Ten slotte besloot ze, aan Bertha's aandringen te voldoen, en in particuliere verpleging te gaan. Tusschen die verplegingen in kon ze dan van Wim en Bertha en de kinderen genieten.

Een jaar al was Rie op deze manier werkzaam, toen ze geroepen werd bij mevrouw Ter Wille in Amsterdam. De eerste weken waren vol spanning; mevrouw die pleuris had, was zeer gevaarlijk ziek. Maar daarna kwam de wending ten goede, en toen begon Rie zich ook, zooveel ze kon, aan de kinderen te geven. Er waren er vier: Martha, Piet, Truus en Hans. De drie oudsten (Martha was al vijftien) gingen school; alleen Hans was daags thuis.

Zoo zat Rie op een avond, toen mijnheer bij mevrouw boven was, en Hans al sliep, bij de andere kinderen in de huiskamer. Martha en Piet maakten hun huiswerk; Rie schreef onderwijl een brief naar

Wim en Bertha, die gevraagd hadden of ze nog niet haast thuis kwam. Maar Rie vond, dat ze nog blijven moest; mevrouw knapte wel op, maar sterkte toch slechts langzaam aan.

Trouwens Rie verlangde minder dan anders, omdat hier in huis dezelfde geest heerschte, die háár leven richting gaf. Dat maakte, dat ze zich niet een vreemde voelde. Ze stelde dus Bertha gerust met de mededeeling, dat ze goed op zichzelf paste en, nu mevrouw beter werd, iederen dag een uur wandelde.

„Ziezo, dat is klaar,” zei Piet plotseling. En alsof hij vond, dat hij lang genoeg stil gezeten had, begon hij de kamer op en neer te loopen.

„Toe jo, ijsbeer niet zoo,” zei Martha, die nog met een wiskunde-vraagstuk zat.

„Heb je geen boek?”

„Hier niet, en ik heb eigenlijk geen zin er voor naar boven te gaan,” zei hij.

Rie keek naar Truus, die thuis 't boordje voor een kous moest kreien, omdat ze achter was op de handwerkles.

„Zou je nou maar niet uitscheiden, Truus? 't wordt anders te laat voor je,” zei ze.

„Wil u dan eens tellen, hoeveel ik nog moet?”

Rie nam de kous aan.

„Nog vier toeren. Wanneer moet het klaar zijn?”

„Overmorgen.”

„O, dat kan best. Dan moest je nou je werk maar oprollen.”

„Dan ga ik meteen met je naar boven om m'n boek te halen,” zei Piet.

Even later kwam hij terug, niet alleen met z'n boek, maar ook met een paar foto's.

„Wil u nou die foto's van 't kamp eens zien? U weet wel, waar ik van den zomer geweest ben, en waar ik u gisteren van vertelde?”

„Ja, als je even wacht. Ik moet m'n brief alleen nog maar onderteekenen”.

„Kijk,” legde Piet haar uit, toen ze klaar was, „deze groep was er vóór ons. En dit zijn wij. Kan u mij vinden?”

Rie's blik gleed langs de kleine, niet al te duidelijke jongensgezichten.

„Hier is 't niet?” weifelde ze.

„Ja, duidelijk hé,” glunderde hij.

„Dáár ziet u nog net één van de leiders,” verklaarde hij verder. „De andere twee zijn te veel achter de tenten. De jongen, die de opname deed, wist niet precies hoeveel er op zouden komen. Maar hier staan de leiders heel duidelijk op, alleen met de jongens die corvee hadden.”

Hij schoof een andere foto voor Rie en toen was het deze een oogenblik of alles rondom haar verwaagde tot een ijle mist. Want vanaf dat portret had